

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **R. S.** zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Litoměřice, Mírové náměstí 157/30, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze,** se sídlem Praha 1, Žitná 563/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2010, č. j. 6 Ca 164/2007 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2007, č. j. 1760/07-1100-202289, bylo dle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003, č. j. 924/06/043922/1900, vydanému dne 4. 1. 2006 Finančním úřadem v Mělníce. Tímto dodatečným platebním výměrem byl žalobci dodatečně stanoven základ daně ve výši 1 150 331, 30 Kč, a dodatečně vyměřena daň ve výši 341 027 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, kterou Městský soud v Praze jako nedůvodnou zamítl.

Z odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá, že žalobce v rozhodném období podnikal v rámci konsorcia - *Sdružení podnikatelů R4*, společně s F. L. a K. S. (dále jen „sdružení“). V rámci sdružení si společníci příjmy i výdaje ze společného podnikání rozdělovali rovným dílem. U žalobce byla dne 17. 8. 2005 zahájená daňová kontrola, zaměřená, mimo jiné, i na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003. Z jejích závěrů plyne, že výdaje žalobce, uplatněné v souvislosti s činností sdružení, ve výši 3 450 994 Kč, nebyly správcem daně posouzeny jako výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2003 (dále jen „zákon o daních z příjmů“). V důsledku tohoto zjištění byly tyto výdaje sníženy o podíl žalobce na účasti ve sdružení, tj. o částku 1 150 331, 30 Kč. Dodatečným platebním výměrem tak byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 341 027 Kč. V odvolacím řízení proti předmětnému platebnímu výměru došlo k doplnění dokazování, a to zejména výslechem svědků J. F. a F. L. Svědek F. přiznal, že vypsal žalobcem předložené faktury a podepsal k nim též výdajové doklady, nicméně uvedl, že peníze za vyfakturovaná plnění nepřevzal, žádný materiál nedodal a práce neprovedl, protože mu žalobce slíbenou zakázku na výstavbu nové haly nezadal. Proto, jak to bylo předem dohodnuto s žalobcem, stornoval příslušné doklady a nezadal je do účetnictví. Z výpovědi F. L. (a tvrzení žalobce) se naopak podává, že J. F. práce provedl, materiál dodal a peníze přijal. F. L. měl být navíc předání peněz přítomen. Žalovaný poukázal na to, že svědek F. L. byl účastníkem sdružení, tedy celá věc přímo ovlivňovala i daňové posouzení jeho vlastních výdajů, a proto nemohla být jeho výpověď osvědčena jako relevantní důkaz. F. L. navíc svá tvrzení nedoložil žádným dalším důkazem, který by je dosvědčil. Poněvadž žalobce rovněž nepředložil žádné relevantní důkazní prostředky, které by jeho tvrzení prokazovaly, neunesl tak své důkazní břemeno (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Po prověření důkazní hodnoty jednotlivých důkazních prostředků dospěl žalovaný k závěru, že žalobce v průběhu řízení neprokázal, že by práce, dodávky a materiály byly prováděny a dodávány tak, jak je uvedeno na předložených fakturách, a proto nemohly být jím uplatněné výdaje uznány za daňově uznatelné, dle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Na základě výše uvedeného žalovaný odvolání zamítl.

Na základě takto postaveného skutkového stavu se Městský soud v Praze vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Žalobce svou argumentaci postavil na výhradách proti provedenému dokazování. Dle jeho názoru daňové orgány nesprávně vyhodnotily provedené výslechy svědků, neboť výpověď svědka F. postrádala logiku; výpověď svědka L. pak nemohla být označena za irelevantní pouze proto, že byl společníkem sdružení. Navíc, odůvodnění výpovědi svědka F., s ohledem na výpověď F. L. a tvrzení žalobce, svědčilo v jeho prospěch. Tyto skutečnosti, dle názoru žalobce, prokázaly daňovou uznatelnost výdajů jím uplatněných.

Městský soud tomuto názoru nepřisvědčil, přičemž konstatoval, že hodnocení věci žalovaným má dostatečnou oporu ve spisu a shromážděné důkazní prostředky ve svém souhrnu jeho závěry potvrzují. Pro vyvození opačných závěrů nejsou žalobcem předložené důkazní prostředky dostatečné, neboť trpí mnoha rozpory a vadami, které je jednoznačně zpochybňují (viz svědecké výpovědi). Tyto pochybnosti nebyly žalobcem žádnými dalšími důkazními prostředky jakkoliv vyvráceny, přičemž bylo na něm, aby jím předložené důkazní prostředky byly konkrétní, srozumitelné, úplné a nesporné. Daňový řád správci

daně povinnost nahrazovat tuto aktivitu daňového subjektu neukládá. Žalobce se omezil jen na tvrzení o existenci přijatých plnění od J. F., což dokládal pouze fakturami, které však samy o sobě nejsou dostatečné pro prokázání, že jimi deklarovaná plnění vskutku proběhla; nenavrhl jediný konkrétní důkaz, kterým by byl schopen prokázat, že se tvrzené a vyfakturované činnosti skutečně udály (dodání materiálu, poskytnutí nájmu, provedení prací). Soud tak tvrzení žalobce ohledně hodnocení výpovědi svědka J. F. označil za lichá s tím, že její hodnocení ze strany žalovaného odpovídá okolnostem případu. Výpověď svědka F. L. je nutno hodnotit v kontextu veškerých získaných poznatků; její hodnověrnost může být skutečně ovlivněna tím, že se výsledek daňového řízení vedeného se žalobcem dotkne také postavení svědka, coby daňového subjektu. Navíc ani tento svědek kromě svých tvrzení neoznačil žádný další důkazní prostředek, který by jakkoli potvrzoval faktické provedení vyfakturovaných činností. Městský soud zdůraznil, že není možné vycházet pouze z předložených faktur a skutečnosti, že předmětné částky byly zaneseny v účetnictví žalobce. Zhodnotil-li tedy žalovaný, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal tak oprávněnost zahrnutí předmětné částky do daňově uznatelných výdajů, neměl mu soud co vytknout. Městský soud tak uzavřel, že jenom z toho důvodu, že žalovaný nezaujal při hodnocení důkazů a posouzení zjištěného skutkového stavu stejný názor jako žalobce, ještě neznamená, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Žalovaný hodnotil důkazy jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a vzal v úvahu vše, co v daňovém řízení vyšlo najevo. V jeho postupu tak nelze spatřovat žádná pochybení, která by měla vliv na zákonnost a přezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); fakticky však namítá pouze nesprávné hodnocení důkazů žalovaným a tím i pochybení při hodnocení důkazů městským soudem – reálně je tedy tvrzena pouze existence kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst.1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje stejné námitky jako v žalobě. Namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 odst. 3 daňového řádu při hodnocení výpovědi svědka F. k vystaveným fakturám a příslušným, svědkem podepsaným, výdajovým dokladům. Poukazuje na to, že jmenovaný svědek přiznal, že faktury vystavil a příslušné doklady podepsal, nicméně peníze nepřevzal, jelikož mu stěžovatel nezadal přislíbenou zakázku. Poté stornoval veškeré doklady, neboť se tak domluvili se stěžovatelem. Zde stěžovatel vytýká žalovanému zejména to, že se nevypořádal s důvody, kterými svědek F. odůvodňoval vystavování faktur a podepisování dokladů, tj. nezhodnotil tuto výpověď z hlediska daňového, co do logičnosti uváděných důvodů. Pokud by městský soud hodnotil důkazy ve vzájemných souvislostech, nemohl by přistoupit na tvrzení svědka F. a přehlížet tak rozpory v jeho jednání, když svědek sice přiznal, že vystavil faktury a podepsal výdajové doklady, nicméně tvrdil, že peníze nepřevzal. Jak ale vyplývá z výpovědi svědka L., byl tento svědek při předání peněz osobně přítomen. Stěžovatel namítá, že již správce daně měl dát za pravdu jeho tvrzením a dospět k závěru, že svědek F. popřel převzetí peněz jenom proto, že to bylo v jeho zájmu; jinak by byl povinen tyto příjmy sám zdanit. Je nelogické, že správce daně dal za pravdu osobě, která peníze za přítomnosti svědka, byť účastníka sdružení, převzala a měla zdanit, nežli osobě, která peníze po právu předala a po právu uplatnila jako daňový výdaj. Hodnotil-li by soud důkazy tak, jak je uvedeno výše,

musel by dospět k stejným skutkovým zjištěním jako stěžovatel a tím také k závěru, že výpověď svědka F. je nelogická, a není proto schopna zpochybnit stěžovatelem uplatněné daňově uznatelné výdaje. Dále stěžovatel brojí proti nesprávnému hodnocení výpovědi svědka L. Výpověď tohoto svědka zcela souhlasí s tvrzeními stěžovatele, to znamená, že J. F. práce provedl, materiál dodal a peníze převzal. Tím je, dle stěžovatele, dostatečně prokázána daňová uznatelnost předmětných výdajů. Žalovaný nicméně neosvědčil tuto výpověď jako důkaz, a to pouze z toho důvodu, že byl svědek L. účastníkem sdružení a tudíž jeho výpověď ovlivňuje rovněž daňové posouzení jeho vlastních výdajů. Stěžovatel v takovém postupu žalovaného spatřuje porušení § 2 odst. 2 a § 31 odst. 4 daňového řádu. Navíc to, že nebyla tato výpověď osvědčena jako relevantní důkaz, v kontextu sporného hodnocení výpovědi svědka F., učinilo daňové řízení nespravedlivým. Zamítl-li žalovaný odvolání stěžovatele, postupoval tak též v rozporu s ust. § 50 odst. 6 daňového řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na shodnost žalobních a kasačních námitek. Stejně jako ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování o odvolání nevycházel pouze ze stěžovatelem napadených svědeckých výpovědí, nýbrž též z dalších skutkových zjištění. Vzal v úvahu například, že uskladnění nástrojů a materiálu v Konojedech nebylo doloženo žádným jiným důkazem, který by prokazoval vznik právního vztahu mezi stěžovatelem a J. F. O uskladněném materiálu a jeho spotřebě nevedl stěžovatel skladovou evidenci a ani doklad *Inventura, materiál 2003* není použitelný, neboť nemá náležitosti účetního dokladu. Stěžovatel navíc sám přiznal, že v místě uskladnění nikdy nebyl. Výpovědi J. F. a F. L. tak žalovaný hodnotil v souvislosti s těmito zjištěními. Proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti fakticky pouze opakuje žalobní výhrady proti způsobu hodnocení svědeckých výpovědí daňovými orgány. To vše bez toho, že by konkrétně polemizoval s hodnotícími závěry městského soudu. Nejvyšší správní soud se tak může zabývat touto problematikou toliko v rovině obecné. Z hlediska rozsahu přezkumu se tak může vyjádřit prakticky jen k tomu, zda jsou odpovídající závěry městského soudu přezkoumatelné, vnitřně konzistentní a v souladu s principy obecné i právní logiky.

Obecně lze konstatovat, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat a současně povinnost svá tvrzení doložit. Daňový řád v ustanovení § 31 odst. 9 ukládá daňovému subjektu povinnost prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt je tak odpovědný také za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní, nerozporné a budou prokazovat jeho tvrzení. Navíc, jak již bylo mnohokrát judikováno, ani formálně perfektní účetní doklady se všemi požadovanými náležitostmi nestačí samy o sobě k prokázání uskutečnění plnění v nich deklarovaného. Tyto doklady jsou pro správce

daně pouze tvrzením daňového subjektu, že k realizaci tohoto plnění došlo. Poněvadž je daňové řízení ovládáno zásadou souladu stavu skutečného a stavu formálně právního, platí, že *„daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být dostatečným důkazem jenom tam, kde není pochyb o tom, že služba (nebo jiné plnění) byla poskytnuta tak, jak daňový subjekt deklaroval, a že uplatněný výdaj s ní byl skutečně vynaložen za účelem vyjádřeným v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2007, č. j. 9 Afs 39/2007 – 47; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nespravoval-li tedy daňový subjekt náležitě své záležitosti (nevedl skladovou evidenci, veškerá tvrzená podnikatelská komunikace se svědkem F. proběhala pouze ústně) a v důsledku toho neměl k dispozici obvyklé doklady, kterými by byl schopen prokázat jím deklarované údaje, bylo jeho povinností prokázat je důkazy jinými, nerozpornými, neboť důkazní břemeno, jak již bylo uvedeno, tížilo výlučně jeho.

Vycházel-li městský soud při hodnocení postupu žalovaného z těchto premis, nelze mu ničeho vytknout. Městský soud přitom srozumitelně vyložil, proč shledává postup daňových orgánů při hodnocení jednotlivých důkazů za udržitelný. Nelze než akceptovat jeho názor, že samotná skutečnost, že správní orgán ve svém rozhodnutí při hodnocení provedených důkazů a posouzení zjištěného skutkového stavu nezaujal stejný názor jako stěžovatel, ještě neznamená, že proto vydal nezákonné rozhodnutí. Ze spisového materiálu je zřejmé, že rozsudek městského soudu, potažmo rozhodnutí žalovaného, mají ve spisu oporu. Lze jen znovu připomenout, že samotné faktury, i když formálně správné, nejsou dostatečné pro prokázání daňové uznatelnosti uplatněných výdajů, existují-li na straně daňových orgánů rozumné pochybnosti existenci takto deklarovaných plnění. Pouze skutečné vynaložení těchto výdajů, v prokázané výši, a v souvislosti se snahou o dosažení zdanitelných příjmů ve vztahu k posuzovanému zdaňovacímu období, je schopné naplnit podmínky pro uznání takovýchto výdajů jako výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V posuzované věci však z provedených důkazů, ani z výpovědí svědků, skutečné realizování stěžovatelem uplatněných výdajů jednoznačně prokázáno nebylo.

Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí nic nového, pokud jde o tvrzení, v čem má být způsob hodnocení provedených důkazů žalovaným (aprobovaný napadeným rozsudkem) nesprávný. Ve své argumentaci pouze setrvale vyjadřuje nesouhlas s hodnocením důkazů daňovými orgány; konkrétní výtku ve vztahu k úvahám městského soudu v této otázce však, nad rámec tvrzení uplatněných již v žalobě, nevznáší. Stěžovatel brojí jednak proti neosvědčení výpovědi svědka L. jako důkazu (s čímž spojuje porušení § 2 odst. 2 a § 31 odst. 4 daňového řádu) a dále proti způsobu zhodnocení výpovědi svědka F. V případě svědka prvně zmiňovaného žalovaný tento navrhovaný důkazní prostředek provedl, což je patrno z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 6. 2006, č. j. 45290/06/043930. Nicméně po zhodnocení této svědecké výpovědi, v souladu s § 2 odst. 3 daňového řádu, tj. jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, ji *neosvědčil jako důkaz* - jinými slovy nepřiznal ji pro potřeby zjištění skutečného stavu věci relevanci. Tento postup je tak po formální stránce zcela v souladu s § 31 odst. 4 daňového řádu. Pokud důvodem pro takový postup byla snížená hodnověrnost tohoto svědka v důsledku jeho účasti ve sdružení, a z toho plynoucího možného dopadu na jeho vlastní postavení jako daňového subjektu, Nejvyšší správní soud neshledává na takové úvaze nic nepatřičného. K námitce rozporu postupu žalovaného s ustanovením § 2 odst. 2 daňového

řádu, v souvislosti s neosvědčením důkazu, lze jenom konstatovat, že toto ustanovení, ve kterém je pospána zásada součinnosti daňových orgánů s daňovými subjekty a zásada zdrženlivosti zásahů do činnosti daňových subjektů, na stěžovatelem namítanou situaci zjevně nedopadá. Stěžovatel dále vytýká daňovým orgánům nesprávné hodnocení výpovědi svědka F. Má za to, že tato výpověď, s přihlédnutím k jeho tvrzením a výpovědi svědka L., svědčí v jeho prospěch, a to i přesto, že tento svědek ve své výpovědi uvedl, že pro stěžovatele žádná plnění neprováděl, a zaplaceno nedostal. Stěžovatel ovšem neuvádí, v čem konkrétně spatřuje pro něj pozitivní vyznění této výpovědi; je přitom zcela evidentní, že tato výpověď jeho tvrzení naopak popírá. Navozuje-li otázku nehodnověrnosti výpovědi tohoto svědka s ohledem na fakt, že odmítá přijetí peněz za poskytnutá plnění přiznat, neboť by je musel podrobit zdanění, jde jen o ničím nepodloženou spekulaci. Nelze totiž přehlédnout, že ani žádný z dalších provedených důkazů (s výjimkou výpovědi F. L.) nenasvědčuje závěru, že by stěžovatel od J. F. jakékoli plnění přijal; pouze pokud by existovaly indicie pro závěr opačný, mohlo by být o takové motivaci jmenovaného svědka racionálně uvažováno.

Zdejší soud tak k námitce ohledně tvrzeného nesprávného hodnocení důkazů žalovaným konstatuje, že z rozhodnutí správních orgánů založených v soudním spisu je patrno, že stěžovateli bylo v rámci správního řízení umožněno bránit svá práva a předkládat důkazy, navrhované k jeho tvrzením. Stejně tak jsou zřejmé důkazy, které byly provedeny za účelem prokázání skutkového stavu, jejich hodnocení a právní závěry na jejich základě přijaté. Způsob, jakým žalovaný zhodnotil výsledky provedeného dokazování, má oporu ve spisu a je výsledkem logického uvažování opřeného o řádně získané důkazy, jež byly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu a tvoří dostatečnou oporu skutkovému stavu, tak jak byl žalovaným a posléze soudem osvědčen.

Pokud jde o výhrady stěžovatele ke způsobu hodnocení provedených důkazů městským soudem, lze, nad rámec již uvedeného, dodat, že podle ustanovení § 77 s. ř. s., je soud oprávněn dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel. Z právní věty k rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikované pod č. 1275/2007 Sb., se k tomu uvádí, že *„soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám (...) V případech, kdy soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem, nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, hodnotí provedené důkazy jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo k jejich vzájemnému skloubení a provázání s důkazy provedenými a zhodnocenými správním orgánem a soud nadále vycházel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v § 78 odst. 5 a 6 s. ř. s.“* Je přitom věcí úvahy soudu, zda a případně jaké z navržených důkazů provede; není přitom odkázán jen na návrhy účastníků řízení (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). V posuzované věci zdejší soud žádný exces městského soudu z takto vymezených pravidel pro rozhodování správních soudů v režimu plné jurisdikce neshledal. Přitom nelze přehlédnout, že stěžovatel v žalobě nenavrhl opětovné provedení důkazů ani nenavrhl důkazní prostředky jiné, kterými by

závěr žalovaného hodlal zvrátit. Naopak, svou indolencí ve vztahu k výzvě soudu ze dne 25. 9. 2007, č. j. 6 Ca 164/2007 - 22, upozorňující na možnost postupu dle § 51 odst. 1 s. ř. s., sám vyjádřil konkludentní souhlas s tím, aby o věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání (kde by případné dokazování mohlo proběhnout). Namítá-li proto nyní, že soud postupoval nezákonně při hodnocení provedených důkazů, když aproboval závěry žalovaného, které, jak již bylo uvedeno výše, vyplývají ze spisu, aniž sám v řízení o žalobě uplatnil relevantní důkazy, které by soud provedl, hodnotil a které by závěry žalovaného konfrontovaly, je jeho námitka nedůvodná (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72).

Na základě výše uvedeného, Nejvyšší správní soud naznal, že kasační stížnost není důvodná. Nezbylo mu proto, než ji rozsudkem zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu